

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΚΑΡΥΑΣ
(15 Ὀκτωβρίου 2013)

Ὁσιώτατε Πρωτεπιστάτα,
Ὁσιώτατοι Πατέρες, οἱ τε Καθηγούμενοι καὶ οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν
Εἵκοσιν Ἱερῶν Βασιλικῶν, Πατριαρχικῶν καὶ Σταυροπηγιακῶν Μονῶν
τοῦ Ἁγίου Ὄρους,
Ἐξοχώτατε κύριε Διοικητά,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

"Ὁ τῶν ἀρρήτων καὶ τῶν ἀθεάτων μυστηρίων Θεός, παρ' ᾧ οἱ
θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκρυφοι" (Εὐχὴ Θείας
Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων) καὶ "ἡ θυρωρὸς καὶ ἡ οἰκουρὸς" τοῦ
Ἱεροῦ τούτου Τόπου, ἡ Κυρία Θεοτόκος "ἡ φυλάττουσα ὡς πυρίνη
ρομφαία τὴν Ἐδέμ, τοῖς μὲν οἰκείοις ὑποστρέφουσα τὰ νῶτα, τοῖς δ'
ἐναντίοις κατὰ στόμα ἀπαντῶσα καὶ μακρὰν καταφλέγουσα", ὠδήγησε
τὸν Ἐπίσκοπόν σας πρὸς ὑμᾶς τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τοὺς
ἀποταξαμένους τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι μόνοι πρὸς
ἑαυτοὺς ἐπικαλεῖσθε μετὰ Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου "ἔλθὲ ὁ Μόνος
πρὸς τοὺς μόνους, ὅτι μόνοι ἐσμὲν ὡς ὀρᾶς".

Ἀπόψε, ὅμως, Ὁσιώτατοι ἅγιοι Πρῶτε καὶ ἅγιοι Καθηγούμενοι τῶν
σεβασμίων εἵκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἄθω, μονασταὶ καὶ ἀσκηταὶ καὶ
σκητιῶται καὶ καλυβιώται, βλέπομεν κατὰ τὸ βιβλικὸν βίωμα ἐν τῷ
προσώπῳ ἐκάστου ἐξ ὑμῶν, παρόντος καὶ ἀπόντος, "αὐτὸν τὸν Κύριον
καὶ Θεόν μας".

Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ἐρχόμενοι ἀπὸ τῆς Πόλεως, τῆς
ἔδρας τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν πρὸ
διετίας πραγματοποιηθεῖσαν ἀλησμόνητον προσκυνηματικὴν ἐπίσκεψίν
μας.

"Ἦλθομεν, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ὡς προσκυνηταὶ καὶ ἐρευνηταὶ
τοῦ "κάλλους τῆς ψυχῆς", τοῦ "κάλλους τῆς ἐλευθερίας", τοῦ "κάλλους
μᾶς ἱστορίας" βλέποντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἐνταῦθα ἀσκούμενα

"ἔκγονα" τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν δυναμικὴν τῶν πρὸς σωτηρίαν. Ἦλθομεν νὰ ἐνωτισθῶμεν τοὺς ἐσωτερικοὺς πόθους τῶν καρδιῶν σας, νὰ πληροφορηθῶμεν ἀκριβέστερον περὶ τῶν τυχόν προβλημάτων τὰ ὅποια λόγῳ τῶν καιρῶν καὶ τῶν κρίσεων καὶ τῆς ἀκαταστασίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀντιμετωπίζει ἴσως καὶ ὁ Ἱερὸς Τόπος τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως, καὶ νὰ καταβάλωμεν προσπάθειαν καὶ μέριμναν πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτῶν, ὥστε ἀπρόσκοπτοι νὰ συνεχίσητε τὸν μοναχικὸν δόλιχόν σας, μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν τοῦ κόσμου, τῆς τύρβης καὶ τῆς ἀνασφαλείας τῶν λεγομένων οἰκονομικῶν καὶ ἄλλων ἐπενδύσεων, ἔχοντες τὸ βλέμμα καὶ τὸν νοῦν μόνον "εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐλέους, τὴν Μαριάμ" ἵνα δίδῃ ὑμῖν "τοῦ λοιποῦ βιώσαι ἐν πράξεσιν ἀγαθαῖς καὶ πολιτεῖα σεμνῇ".

Κυρίως ὁμως ἦλθομεν ἵνα ἀποτίσωμεν ἐν δεήσεσι καὶ προσευχαῖς φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων, οἵτινες πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν διεδήλωσαν ἐμμόνως καὶ κατηγορηματικῶς ἀπεφάσισαν, ἐπικαλεσθέντες τὴν Χάριν τῆς ἐφεστίου εἰκόνας τοῦ "Ἄξιόν ἐστιν", τὴν ἄχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ἐνσωμάτωσιν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ εὐλογημένου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἡμεῖς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, ἐν Φαναρίῳ συνεχίζομεν ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς κενωτικῆς ἀποστολῆς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν διατήρησιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀληθείας τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος, μὴ ἀφιστάμενοι κεραίας ἢ ἰῶτα ἐνὸς τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν Πατέρων καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης διεσκορπισμένων τέκνων αὐτῆς. Ὑμεῖς δὲ ἐνταῦθα, εἰς τὸν εὐώδη καὶ εὐανθὴ τοῦτον κήπον τῆς Θεοτόκου, συνεχίζετε μίαν παράδοσιν χιλίων καὶ πλέον ἐτῶν, παράδοσιν ἀγιότητος, αὐταπαρνήσεως, θυσίας, ἀγάπης, πίστεως, ἀγωνιζόμενοι σκληρῶς καθ' ἡμέραν ἐναντίον τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, "πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ" (Β' Κορ. δ', 10-11).

Ἐνταῦθα δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν ζωντανὸν τμήμα τοῦ Βυζαντίου, ἀνέπαφον ἐκ τῶν ἀλλαγῶν τῶν καιρῶν καὶ τῶν μεταβολῶν τῆς ἱστορίας, ἀνεπηρέαστον ἐκ τῶν κοινωνικῶν ἐξελίξεων, μοναδικόν, ἔνθα ἱεουργεῖται τὸ μυστήριον τῆς οἰκουμένης, ἡ ἱερὰ παρακαταθήκη τῆς μακρὰν τοῦ κόσμου ἀσκήσεως καὶ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ παλινοδοῦντος κόσμου. Ἐνταῦθα βιοῦμεν τὸ θαῦμα καὶ τὴν πρόνοιαν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, διότι ἐὰν στρέψωμεν τὸ βλέμμα ἡμῶν εἰς τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας θὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλα Ἱερὰ Ὁρη καὶ μοναστικὰ κέντρα νὰ ἔχουν ἀναπτυχθῇ. Οὐδὲν ὁμως ἔσχε τὴν μακροβιότητα καὶ τὴν

σταθερότητα τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ γηραιὸς Ἄθως, ὅστις, ὡσπερ γρανίτης τις λίθος ἄνθεξεν εἰς ἐπιδρομὰς βαρβάρων, εἰς δηώσεις πειρατῶν, εἰς σεισμούς καὶ πυρκαϊάς, εἰς πενίαν καὶ πείναν, καὶ εἰς πλείστα ὅσα ἕτερα δεινὰ κατὰ καιροὺς ἔπληττον τὸν τόπον. Καὶ τοῦτο διότι τὸ Ὅρος τοῦτο σκέπει ἡ σεπτὴ Μορφή καὶ ἡ ἄφθονος Χάρις τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῶν ἱερῶν εἰκόνων τῆς, τοῦ Ἄξιόν ἐστι, τῆς Πορταϊτίσσης, τῆς Γεροντίσσης, τῆς Ἐσφαγμένης, τῆς Γοργοῦπηκόου, τῆς Ὁδηγητρίας, τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, πολλαὶ τῶν ὁποίων προέρχονται ἐκ τῆς ἡμετέρας βασιλευούσης πόλεως Κωνσταντί-νου τοῦ Μεγάλου.

Ὁ Κύριος ἐπέβλεψεν εἰς τὰς ἰκεσίας τῶν πρὸ ὑμῶν ἀγίων πατέρων καὶ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἐποίησε παύσιν τῶν δεινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν τέκνων του, ὡς ἐλυτρώσατο τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας, ἵνα ἐν ἐλευθερίᾳ, χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἀπροσκόπτως καὶ ἀπερισπᾶστος δοξάζουν τὸ πανάγιον ὄνομά Του καὶ τιμοῦν τὴν Παναγίαν Μητέρα Του. Διότι εἶναι φυσικόν, ἐκάστη περίοδος ἀνωμαλιῶν καὶ ἀσταθείας νὰ ἐπηρεάζῃ ἀρνητικῶς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μοναστικῆς ζωῆς ἐνταῦθα.

Τούτων τῶν παλαιῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων ἄξιοι συνεχισταὶ καὶ συγχρόνως φιλοπάτορα τέκνα προσευχόμεθα νὰ ἀναδεικνύ-ησθε καὶ ὑμεῖς βαδίζοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τῶν ἀπλοϊκῶν ἐκείνων πατέρων, τῶν ὀλίγα γράμματα γνωριζόντων, ὡστε σεῖς οἱ ὅποιοι ἦλθετε ἐνταῦθα καὶ ὡς ὄστρακα ἐκολλήθητε εἰς τοὺς βράχους τοῦ Ἄθωνος, λησμονήσαντες πατρίδα, γονεῖς, πάντα τὰ τοῦ κόσμου τερπνά, καὶ πολιτογραφηθέντες εἰς τὴν νέαν πατρίδα σας, μὲ Μητέρα τὴν Παναγίαν καὶ ἀδελφοὺς τοὺς πατέρας ἐκάστης Μονῆς, Σκήτης, Κελλίου, Καλύβης, νὰ ζῆτε ὄντως "μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς".

Παραλλήλως, ὁ Ἀγιορείτης, παρὰ τὴν ἀποταγὴν τῆς κοσμικῆς πατρίδος, διασώζει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του πάντοτε τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας, ἣτις ἐξεδηλώθη εἰς τοὺς αἰῶνας διὰ τῆς διαφυλάξεως καὶ περιφρουρήσεως τῶν τιμαλφῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας κειμηλίων καὶ θησαυρῶν, ὑπὲρ ὧν συχνάκις καὶ ἐκινδύνευσε. Κρατεῖ πάντοτε "ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πρωΐ καὶ μεσημβρία, ἐν ἡμέρᾳ, νυκτὶ καὶ πάσῃ ὥρᾳ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ" ἀνηρτημένας εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν καὶ συγχρόνως Ἡγουμενικὸν Θρόνον τὰς δύο σημαίας, τοῦ Δικεφάλου καὶ τῆς Γαλανολεύκου μετὰ τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐνῶ ἐν τῷ ἱερῷ Συνθρόνῳ δεσπόζει ἡ Θεία Μορφή τῆς πυλωροῦ καὶ σκέπης καὶ προστάτιδος του Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Συγχρόνως, ἐν ἡμέραις δουλείας καὶ φοβέρας –καὶ ὄχι μόνον- διὰ τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας καὶ ἀγιότητος φωτεινῶν Ἀγιορειτικῶν

μορφῶν, ὡς ὁ φάρος τῶν ὑποδούλων ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ ὁ γλυκὺς ἐκ Νάξου διδάσκαλος ὄσιος Νικόδημος, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῆς ἐνταῦθα λειτουργούσης ἐκπαιδευτικῆς καὶ πνευματικῆς ἐστίας τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, οἱ Ἀγιορεῖται συνέβαλον ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν διάσωσιν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, συνεργασθέντες μετὰ τῆς τροφοῦ καὶ κιβωτοῦ τῶν παρ' ἡμῖν ἑλληνικῶν γραμμάτων Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας.

Ἀσφαλῶς, αἱ συνθήκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας τελεῖ καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης κρίσεως, ἥτις ἐπηρεάζει καὶ αὐτό, ὡς ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, δὲν εἶναι αἱ εὐνοϊκότεραι. Ἀποτελοῦν ὅμως πρόκλησιν συνειδητο-ποιήσεως τῶν ἀνθρωπίνων ἀτελειῶν καὶ ἀδυναμιῶν μας. Πρόκλησιν νὰ ἀφοσιωθῶμεν ἕκαστος εἰς τὸ "ἐφ' ᾧ ἐκλήθη" καὶ οὐχὶ εἰς ἔργα καὶ πράξεις "ἄλλοτριάς τοῦ ἐπαγγέλματος ἡμῶν τῶν χριστιανῶν".

Ὅμως, βασιζόμενοι εὐελπίστως εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅστις διὰ τῶν Παθῶν διοδεύσας ἐδίδαξε τρόπον πορείας καὶ δράσεως, αἴρομεν τὸν σταυρὸν ἡμῶν, συνακολουθοῦντες Αὐτῷ, ἐμφανιζομένῳ κατὰ τὴν πορείαν πρὸς Ἐμμαοὺς "κλῶντι τὸν Ἄρτον", εὐλογοῦντι καὶ ἀφάντῳ γενομένῳ, "οὐδαμόθεν ὅμως χωριζομένῳ ἀλλὰ μένοντι ἀδιαστάτῳ". Διὸ πατρικῶς προτρεπόμεθα πάντας νὰ προσπαθήσωμεν, ἕκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ ἐπιτελῶμεν ἄχρι κεραίας τὰ ἐκ τῆς κλήσεως ἡμῶν ἀπορρέοντα καθήκοντα καὶ νὰ τηρῶμεν τὰς ἐπαγγελίας, τὰς ὁποίας ἐδώκαμεν ἐνώπιον ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου Θουσιαστηρίου, περὶ ᾧ θὰ ζητηθῆ παρ' ἡμῶν λόγος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Σήμερον συνεχῶς ἀκοαὶ πολέμων, θλιβερῶν γεγονότων, ταραχῶν καταφθάνουν εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν, ἰδίᾳ μάλιστα περὶ τοῦ ὑφισταμένου διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ, διὰ τὸν ὁποῖον πάντες πολὺ θλιβόμεθα. Δεόμενοι ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, δὲν παύομεν νὰ πιστεύωμεν ἀκραδάντως ὅτι εἰς τὴν ἱστορικὴν πορείαν τὰ ἡνία τῆς ζωῆς κρατεῖ ὁ παντοδύναμος Πατήρ, ἄνευ τοῦ θελήματος τοῦ Ὁποίου οὔτε θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἀπόλλυται, "φύλλο δὲν πέφτει ἀπὸ τοῦ δένδρι", ὅπως λέγει ἡ λαϊκὴ θυμοσοφία. Ἄς ἐμμείνωμεν, λοιπόν, ἰστάμενοι ἀξίως ἐπὶ τῆς Θείας Φυλακῆς, γρηγοροῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῷ Κυρίῳ, ὑπακούοντες εἰς τὸ θέλημα Αὐτοῦ, καθ' ὅτι "αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν" (Α' Πέτρ. ε', 7), καὶ ὑπὲρ πᾶν ἐκζητοῦντες τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ.

Χαίροντες καὶ συγχαίροντες ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις, ἐκφράζομεν ἀπὸ καρδίας πᾶσιν ὑμῖν τὰς θερμοτάτας τῶν εὐχαριστιῶν μας διὰ τὴν υἱικὴν ὑποδοχὴν ὑμῶν, ἀντανακλώσαν εἰς τὴν ἐσταυρωμένην Μητέρα

Ἐκκλησίαν, καὶ διὰ τὸν συμπνευματισμὸν ἐκ νέου μετὰ πάντων ὑμῶν, πατέρες καὶ ἀδελφοί, εἰς τὸν ἡγιασμένον τοῦτον Ναὸν τοῦ Πρωτάτου μὲ τὴν ὑπερχλιετὴ ἱστορίαν, τὸ κάλλος τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ὁποίου εὐκολώτερον καὶ ἐναργέστερον σήμερον θαυμάζομεν, ὀφειλόμενον καὶ εἰς τὴν μέριμναν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μέγα ἔργον προσενεγκόντος Κέντρου Διαφυλάξεως Ἀγιορειτικῆς Κληρονομί-ας.

Ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντας ὑμᾶς πλουσιόδωρον τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ὑποῦμεν ἰκέτιδας χεῖρας καὶ ἐκζητοῦμεν τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ καὶ τῆς Παναγίας Μητρός Του ἐπὶ τὰς ἀρχομένας σεμνὰς ἐκδηλώσεις εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου ὀνόματός Του καὶ εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν προαπελθόντων πατέρων ἡμῶν, τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν διαφύλαξιν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ὡς τόπου σωτηρίας καὶ ἁγιασμοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἐνασκουμένων, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἐνδόξου Γένους τῶν Ρωμαίων, τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦ φρονήματος, τοῦ ἠθους καὶ τοῦ ἔθους, ἀπαύγασμα καὶ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπήρξε τὸ Ἱερὸν Ψήφισμα τοῦ σωτηρίου ἔτους 1913.

Κατακλείομεν τὸν λόγον ὁμολογοῦντες μετὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Ἀνδρέου Κρήτης: "Ροῦς ποταμοῦ, σκιὰ καπνὸς καὶ ἐνύπνιον· καὶ ἄνθος χόρτου πέφυκε τὸ μαραινόμενον, ἢ παροῦσα τερπνότης· λοιπὸν, τῇ Θεοτόκῳ, ἀδελφοί καὶ πατέρες, ψυχῇ προσπέσωμεν". Ἀμήν. (Κανὼν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τῇ Δευτέρᾳ ἐσπέρας, ἦχος β', ὠδὴ α').